

РЕШЕНИЕ

№ 37341

гр. София, 28.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 87 състав, в
публично заседание на 17.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жана Петрова

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **7796** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по чл. 145 и следващите от АПК във вр. с чл. 124, ал. 1 във вр. чл. 121, ал. 1, т. 1 вр. 107, ал. 1, т. 5 от Закона за държавния служител (ЗДСл). Делото е образувано по жалба с вх. № 22402/25.06.2026г. на Л. П. К. с ЕГН [ЕГН], чрез адв. А. М. М. – САК със съдебен адрес: [населено място], [улица], бл.С, ет.1, офис 1 срещу Заповед № СОС -013/20.04.2026г. на Изпълнителния директор на Българска агенция по безопасност на храните (БАБХ), издадена на основание чл.107, ал.1, т.5 от Закона за държавния служител (ЗДСл), с която е прекратено служебното правоотношение на Л. П. К. на длъжност Директор на дирекция „Контрол на храните“ при ЦУ на БАБХ, с ранг I-ви старши, номер по ред на КДА:44, длъжностно ниво по КДА:5, наименование на длъжностното ниво: ръководно ниво:5А, код на длъжността 1213 7008 0044, считано от датата на връчване на заповедта.

С жалбата са наведени твърдения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради неспазване на установената при издаването на заповедта форма. Оправданията са, че същата е издадена в противоречие с материално-правните разпоредби и несъответства с целта на закона. Излагат се доводи относно липсата на конкретни мотиви в оспорения индивидуален административен акт, относно фактическите и правните основания, послужили за издаването й които обуславят твърдяната невъзможност на жалбоподателя да изпълнява служебните си задължения. Сочи се, че в длъжностната характеристика на Директор на дирекция „Контрол на храните“ липсва изрично поставено изискване за заемане на длъжността да бъде предоставен документ за дигитална компетентност. Жалбоподателят заявява, че никога от него не е искано да представи такъв тип документ и че твърдението, че му липсва дигитална компетентност за изпълнение на поверената му длъжност не отговаря на истината, тъй като същия притежава

необходимата съвкупност от знания и умения, нагласи и поведения за постигане на резултатите в изпълнение на длъжността. Жалбоподателя излага доводи, за неспазването на закрилата по чл. 333, ал.1, т.3 от КТ при издаването на оспорения акт, приложима спрямо него поради факта, че същия страда от инсулинозависим захарен диабет видно от експертно решение на ТЕЛК, приложено към жалбата. С тези аргументи и основавайки се на най-високите възможни оценки получавани при годишните атестации за изпълняваната от него длъжност, жалбоподателя иска от съда да постанови отмяната на заповедта и присъждане на сторените по делото разноски.

В преведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез процесуалния си представител адв. А. М. М. поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена предвид изложените в нея аргументи. В представена писмена защита излага конкретни твърдения за доказани аргументите посочени в жалбата. Претендира направените разноски по делото - адвокатски хонорар.

Ответникът –Директора на БАБХ, в съдебно заседание чрез процесуалния си представител юрисконсулт М. оспорва жалбата. На първо място заявява, че актът съдържа фактическите и правни основания за издаването му съгласно чл. 59 от АПК. Твърди изчерпателност на юридическите факти от които административния орган черпи своето субективно право, което дава възможност за осъществяването на контрола за законност на издадения административен акт. На второ място излага аргументи за осъществено, посоченото в заповедта основание за прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя. Моли жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна със законовите последици от това.

СГП не участва с представител в производството.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 437/28.04.2001 г., издадена от генералния директор на Националната ветеринарномедицинска служба д-р Л. П. К. е назначен за държавен служител на длъжността главен инспектор – сектор ДВСК- П. с ранг 3-ти младши в РВМС П..

Със Заповед № 151/01.08.2006г. д-р Л. П. К. е преназначен на длъжност Главен експерт в отдел „Бели меса, риба и мед“, Дирекция „ДВСК4 при НВМС- ранг II младши считано от 01.08.2006г. за неопределен срок.

След направено предложение от 27.02.2007г. за повишаване в длъжност с мотиви, че се справя добре със задълженията си и приема изпълнението на по-отговорни задачи и молба от страна на д-р К. със Заповед № 9/01.03.2007г. е преназначен от длъжност главен експерт в дирекция „ДВСК“ при ЦУ на НВМС с ранг II-ри младши, длъжностно ниво 5, код по НКПЗ:24716003 на длъжност: Началник отдел „Риби, пчелен мед и яйца“ в дирекция „ДВСК“ при ЦУ на НВМС с ранг II-ри младши, длъжностно ниво А6, код по НКПЗ:11227021 считано от 01.03.2007г.

В следствие на проведена атестация видно от атестационен формуляр с период на оценяване 01.12.2004 до 30.11.2007г. е направено заключение за повишение в ранг на служителя, като същия да получи I-ви младши ранг от 01.05.2008г. Със заповед № 68/31.07.2008г. д-р Л. П. К. е повишен в ранг I-ви младши ранг считано от 01.05.2008г.

Видно от докладна от заместник генерален директор на НВМС е направено е предложение поради продължително отсъствие от работа на д-р В. Т. – директор на дирекция „ДВСК“ в ЦУ на НВМС, д-р К. изпълняващ длъжността Началник отдел в дирекция „ДВСК“ при ЦУ на НВМС да изпълнява функциите на директор на дирекция „ДВСК“ в ЦУ на НВМС считано от 10.09.2008г. до завръщане на титуляра.

Със заповед № 97/11.09.2008г. е наредено жалбоподателя да изпълнява функциите на директор на

дирекция „ДВСК“ в ЦУ на НВМС считано от 10.09.2008г. до завръщане на титуляра.

Направено е предложение за повишаване в длъжност от 10.11.2008г. от ген. Директор на НВМС, с аргумент, че д-р К. е показал възможности за справяне с по-трудни и отговорни задачи от задълженията на заеманата длъжност и притежава, необходимия професионален опит, знания и умения свързани с компетентността на длъжността, както и допълнителни знания и умения в някой области. Във връзка с обявения конкурентен подбор за заемана на длъжността директор на дирекция „ДВСК“ д-р К. е изразил желанието си за участие в него. Извършена е справка за служителите отговарящи на минималните изисквания за заемане на длъжността директор на дирекция „ДВСК“, в която е посочен като служител отговарящ на изискванията Л. П. К.- Н-к отдел „ДВСК“ притежаващ образователна степен магистър. Със заповед № РД11-891/03.11.2008г. е обявена процедурата за провеждане на конкурентен подбор за длъжността: директор на дирекция „ДВСК“ при ЦУ на НВМС.

Видно от заповед № 115/10.11.2008г. на главен директор на Министерство на земеделието и храните (МЗХ), Национална ветеринарномедицинска служба (НВМС) д-р К. е преназначен на длъжност Директор на дирекция „ДВСК“, при ЦУ на НВМС, с ранг I –ви младши, длъжностно ниво А5, код по НКПД: 11227011, считано от 10.11.2008г.

С атестационен формуляр от 01.03.2010г. е предложено д-р Л. П. К. – магистър ветеринарна медицина да бъде повишен в ранг и да получи V-ти старши ранг от 01.10.2010г. , като със Заповед на генералния директор на МЗХ, № СП-57/02.06.2010г. , е повишен от I-ви младши ранг на V-ти старши ранг считано от 01.10.2010г.

Със Заповед № СПД-20/22.02.2011г. д-р Л. П. К. е преназначен от длъжност: Директор на дирекция „ДВСК“, при ЦУ на НВМС на длъжност: Директор на дирекция „Контрол на храните“ в ЦУ на Българска агенция по безопасност на храните (БАБХ) считано от 22.02.2011г. с ранг V-ти старши, длъжностно ниво: А4, код по НКПД: 1213 7008 считано от 22.02.2011г.

Със Заповед СПД-58/01.11.2013г. д-р Л. П. К. е преназначен от длъжност Директор на дирекция „Контрол на храните“ в ЦУ на БАБХ, на длъжност: Директор на дирекция „Контрол на храните и граничен контрол“ в ЦУ на БАБХ с ранг IV-ти старши, длъжностно ниво КДА:5 , наименование на длъжностно ниво: ръководно ниво 5А, код по НКПД:12137008 считано от 01.11.2013г.

Със Заповед СПД-33/09.06.2015г. д-р Л. П. К. е преназначен от длъжност Директор на дирекция „Контрол на храните и граничен контрол“ в ЦУ на БАБХ с ранг IV-ти старши, на длъжност: Директор на дирекция „Контрол на храните“ в ЦУ на БАБХ с ранг IV-ти старши, длъжностно ниво КДА:5 , наименование на длъжностно ниво: ръководно ниво 5А, код по НКПД:12137008 считано от 01.06.2015г.

Със Заповед СПР-34/30.02.2016г. д-р Л. П. К. е повишен на длъжност: Директор на дирекция „Контрол на храните“ в ЦУ на БАБХ с ранг IV-ти старши от IV-ти старши ранг на III старши ранг считано от 30.03.2016г.

Със Заповед СПР-36/18.03.2019г. д-р Л. П. К. е повишен на длъжност: Директор на дирекция „Контрол на храните“ в ЦУ на БАБХ с ранг III-ти старши от III-ти старши ранг на II-ри старши ранг считано от 14.03.2019г.

Със Заповед СПР-68/29.03.2021г. д-р Л. П. К. е повишен на длъжност: Директор на дирекция „Контрол на храните“ в ЦУ на БАБХ с ранг II-ти старши от II-ти старши ранг на I-ри старши ранг, считано от 15.03.2021г.

След извършеното преназначаване на жалбоподателя е била връчена длъжностна характеристика за длъжността: „Директор дирекция КХ“ на: 22.06.2019г., 22.06.2020г.; и на 16.11.2020г. на които дати служителят е бил запознат с изискванията на заеманата от него длъжност и длъжностните си преки задължения и отговорности, необходимите компетентности за изпълняваната от него

длъжност - директор на Дирекция КХ. В длъжностна характеристика от 16.11.2020г. за заеманата от оспорващият длъжност в т. 8, от раздел 11 е посочено, че една от необходимите компетентности е дигитална компетентност.

С формуляри за извършена оценка на изпълнението на длъжността от висшите държавни служители, служители, заемащи ръководни длъжности и експертни длъжности с аналитични и / или контролни функции периодично е извършвана оценка на Л. П. К. на изпълняваната от него длъжност директор на Дирекция КХ в ЦУ на БАБХ.

Във формуляр за годишна оценка с период на оценяване: 01.01.2020г. -31.12.2020г. на служителя е отбелязана оценка „изключително изпълнение“ на длъжността и „изпълнението надвишава изискванията“.

Във формуляри за годишна оценка с период на оценяване: 01.01.2021г. -31.12.2021г.; 01.01.2022г. -31.12.2022г.; 01.01.2023г. -31.12.2023г.; 01.01.2024г. -31.12.2024г. и 01.01.2025г. -31.12.2025г. на служителя е посочена оценка „изпълнението надвишава изискванията“.

Със заповед № СОС-013/20.04.2026 г. на Изпълнителния директор на БАБХ към МЗХ на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, е прекратено служебно правоотношение на Л. П. К., ЕГН [ЕГН], на длъжност „директор на дирекция „Контрол на храните“ при ЦУ на БАБХ, с ранг I-ви старши считан от датата на връчване на заповедта, поради обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, поради липса на предоставен документ в служебното досие на служителя удостоверяващ наличие на необходимата дигитална компетентност, съгласно изискванията на връчена длъжностна характеристика за длъжността заемана от служителя.

По делото е представена служебна книжка на жалбоподателя, от която се установява, че преди процесното служебно правоотношение, е изпълнявал длъжности в БАБХ: главен инспектор – сектор ДВСК- П. с ранг 3-ти младши в РВМС П. от 01.05.2001г. до 01.08.2006г.; Главен експерт в отдел „Бели меса, риба и мед“, Дирекция „ДВСК4 при НВМС- ранг II младши от 01.08.2006г. до 01.03.2007г.; Началник отдел „Риби, пчелен мед и яйца“ в дирекция „ДВСК“ при ЦУ на НВМС считано от 01.03.2007г. до 10.11.2008г. ; Директор на дирекция „ДВСК“, при ЦУ на НВМС, от 10.11.2008г. до 22.02.2011г.; Директор на дирекция „Контрол на храните“ в ЦУ на Българска агенция по безопасност на храните (БАБХ) считано от 22.02.2011г. до 01.11.2013г.; Директор на дирекция „Контрол на храните и граничен контрол“ в ЦУ на БАБХ от 01.11.2013г. 01.06.2015г. - до преназначаването му на длъжност: Директор на дирекция „Контрол на храните“ в ЦУ на БАБХ считано от 01.06.2015г.

По делото са приети като доказателства служебното досие на жалбоподателя съдържащо заповедите за назначаване и преназначаване и повишаване в длъжност и всички относими към жалбоподателя документи: - атестационни формуляри, формуляри за оценка на изпълнението на заеманите длъжности, изготвените и връчени на жалбоподателя длъжностни характеристики, служебната книжка издадена на служителя, документи удостоверяващи разрешен отпуск и заместване на жалбоподателя при негово отсъствие и други. Представен е и болничен лист с №Е 20260142940/20.04.2026 г. от УМБАЛ „Царица Йоанна- ИСУЛ“ ЕАД, видно от който, в за периода от 17.04.2026 г. до 20.05.2026 г., жалбоподателят е бил във временна неработоспособност поради болничен при „домашен амбулаторен“ режим на лечение. В административната преписка е представен и Болничен лист №Е. от 21.05.2026г. издаден от МЦДП „Вива“ ЕООД видно от който Л. П. К. е в отпуск по болничен от 21.05.2026г. до 19.06.2026г. при „домашен амбулаторен“ режим на лечение.

Приети са като доказателства по делото и представените с жалбата сертификати и грамоти на д-р Л. П. К. с оглед изпълняваните от него длъжности и отразяващи професионални му достижения и

придобити квалификации в следствие на обучения и семинари, почетни грамоти и присъдени почетни звания.

Административен Съд С. - град, I отделение, 87-ми състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Оспорената заповед е връчена на майката на жалбоподателя Л. П. К. - В. К. на 09.06.2026г./ в периода 17.04.2026г. до 19.06.2026г. жалбоподателя е бил в отпуск по болничен/. Жалбата е подадена чрез административния орган на 18.06.2026 г. (вх. № 17109/18.06.2026г.), т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

В настоящото производство и съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в законоустановената форма, при спазване на процесуалните правила и материалноправните разпоредби, съобразен ли е с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган - Изпълнителен директор на БАБХ - по чл. 108 от ЗДСл вр. чл. 5, ал. 1, т. 2 и т. 10 и ал. 2, т. 1 от Устройствения правилник на БАБХ, тъй като изпълнителният директор упражнява функциите на орган по назначаването по отношение на държавните служители и на работодател по отношение на служителите, работещи по трудово правоотношение в администрацията на БАБХ.

Оспорената заповед е издадена в законоустановената писмена форма и съдържа изискващите се съгласно чл. 108, ал. 1, изр. първо от ЗДСл реквизити - правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Изложени са фактически и правни основания, а именно чл. 107, ал. 1, т. 5 - прекратяване на служебното правоотношение, поради обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения, поради липса на представен документ удостоверяващ наличие на необходимата дигитална компетентност.

Съдът намира, че при издаване на заповедта са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, поради което релевираните в жалбата доводи в тази насока са основателни.

По отношение материалната законосъобразност на оспорената заповед, съдът намира, че тя е постановена в противоречие с материалния закон.

За да издаде оспорения акт, административният орган е приел, че по отношение на Л. К. са налице предпоставките на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, а именно, че същият е в обективна невъзможност да изпълнява служебните си задължения, поради липса на представен документ в служебното досие на служителя, удостоверяващ наличието на необходимата дигитална компетентност, съгласно изискванията на връчена длъжностна характеристика за длъжността заемана от служителя.

Разпоредбата на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл постановява, че органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение без предизвестие с държавен служител, когато е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3 от ЗДСл. В ЗДСл няма легална дефиниция на понятието „обективна невъзможност“, като в съдебната практика се приема, че се касае за състояние, възникнало по причини, стоящи извън волята на страните по служебното правоотношение, поради което те са

непреодолими.

Прекратяването на служебното правоотношение при условията на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл изисква осъществяването на три кумулативни предпоставки – 1. Да е налице нова фактическа обстановка; 2. Същата да води до невъзможност служителя да изпълнява задълженията си по длъжностна характеристика и 3. Причините за тази невъзможност да не зависят от волята на страните в правоотношението, т. е. обективната невъзможност следва да е породена от причини, за настъпването на които нито една от страните по правоотношението не е съдействала в една или друга степен. Тази обективна невъзможност на държавния служител да изпълнява задълженията си (извън случаите на здравословни причини), трябва да е възникнала по време на служебното правоотношение и да не е обусловена от действия на страните в служебното правоотношение (Решение № 11911 от 04.12.2023 г. по адм. д. № 8019/2023 г. на ВАС, Второ отделение).

В постоянната си практиката относно законосъобразността на прекратяването на служебното правоотношение на посоченото основание Върховният административен съд приема, че за да е осъществен фактическият състав на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, следва да са налице следните предпоставки: 1.) да е създадена нова фактическа обстановка; 2.) същата да води до невъзможност за изпълняване на задълженията по конкретната длъжност и 3.) причините за това да са непреодолими и за двете страни по правоотношението, защото са неподвластни на волята им.

Настоящият съдебен състав, вземайки предвид постоянната и непротиворечива съдебна практика по тълкуването на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, намира, че в разглеждания казус, не е налице нова фактическа обстановка, възникнала по време на служебното правоотношение, която да не е била обусловена от действията на страните.

Съгласно чл. 21, ал. 2 от ЗДСл, задълженията на държавния служител се определят в неговата длъжностна характеристика. Разработването, утвърждаването и изменението на длъжностните характеристики се регламентира от Наредбата за длъжностните характеристики на държавните служители, обн. ДВ, бр. 2012 г. и е задължение на ръководителите по чл. 5, ал. 1 от Наредбата. За всяка длъжност от длъжностните разписания се разработва и утвърждава длъжностна характеристика по установените в Наредбата ред и начин - чл. 2 от Наредбата. Следователно определянето на служебното задължение в длъжностната характеристика е в правомощието на субектите по чл. 5, ал. 1 от Наредбата и то не зависи от поведението на служителя.

Съгласно чл. 7, ал. 6 и чл. 8, ал. 3 от цитираната Наредба за длъжностните характеристики на държавните служители, утвърдената или изменената длъжностна характеристика се връчва на служителя, заемащ длъжността и се подписва от него. Подписването на длъжностната характеристика от служителя не е елемент от фактическия състав по утвърждаването или изменението на същата.

В конкретния случай на Л. К. е изготвена и връчена длъжностна характеристика за изпълняваната от него длъжност „Директор” на Дирекция „Контрол на храните”. Служителят е запознат и е подписал връчените му длъжностни характеристики за изпълняваната от него длъжност на 22.06.2020г. и последната съответно на 16.11.2020г.

При анализа на длъжностните характеристики за длъжността „Директор на дирекция „Контрол на храните“ в ЦУ на БАБХ, съставени и връчени на жалбоподателя от назначаването му на длъжността се установи, че през 2020г. в същата е извършена промяна, като е включена т. 8, в раздел 11, съгласно която една от необходимите компетентности е дигитална компетентност.

Тази промяна е отразена за първи път в изготвената длъжностна характеристика от дата: 22.06.2020г. за длъжността Директор на дирекция „Контрол на храните“ в ЦУ на БАБХ като същата е запазена и в длъжностната характеристика на длъжността от 16.11.2020г. С тези

длъжностни характеристики оспорващият е запознат на посочени дати – 22.06.2020г и на 16.11.2020г. на които същите са му били връчени.

По делото не се твърди от страна на ответника и не се сочат доказателства да е налице изменение на длъжностната характеристика на жалбоподателя към датата на издаване на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение.

От приложените по делото длъжностни характеристики е видно, че жалбоподателя е отговарял на изискванията за заемане на длъжността Директор на дирекция „Контрол на храните“ в ЦУ на БАБХ, тъй като притежава висше образование с образователно-квалификационна степен магистър по ветеринарна медицина и повече от 5 години стаж по специалността. В длъжностната характеристика за заемане на тази длъжност няма посочени никакви други специфични изисквания, посочени в нормативни актове. По отношение на удостоверяването на наличието на необходимата компетентност – в длъжностните характеристики не е посочен начина за удостоверяване на компетентността.

Посочената т. 8, в раздел 11 НЕОБХОДИМИ КОМПЕТЕНТНОСТИ -Дигитална компетентност представлява знания и умения за обработване на информация, създаване на съдържание, дигитална комуникация, информационна сигурност и решаване на проблеми, които са необходими за успешното изпълнение на длъжността.

Нито в длъжностната характеристика, нито в който и да е законов или подзаконов нормативен акт е предвидено, че доказването на дигитална компетентност и компютърни умения, следва да се доказват със сертификат. След като в длъжностната характеристика или в нормативен акт липсва изрично изискване за представяне на документ (диплом, сертификат), работодателят не може да вмени във вина на служителя липсата и непредставянето на такъв. След като органа по назначаването е приел, че такъв документ следва да бъде представен, на държавния служител е следвало да бъдат дадени указания и подходящ срок, за това от кой орган и при какви условия да се снабди с такъв документ.

Дигиталната компетентност може да се притежава и демонстрира на практика чрез ежедневното изпълнение на задълженията (работа с компютър, системи на БАБХ, електронна поща), без служителят да има изричен „хартиен“ документ за това. Съдът намира за абсурдно, държавен служител с над тридесет и седем годишен стаж, от които близо 25 години в държавната администрация, който в условията на съвременния дигитален свят, без съмнение е следвало да има компютърни умения и способности, позволяващи му да изпълнява специфичните за заеманите от него длъжности, да бъде задължаван да представя документ, доказващ дигитална компетентност и компютърни умения. Допълнителен аргумент в подкрепа на този извод е и обстоятелството, че ответникът не представи доказателства, че по време на периодичните оценки, държавния служител е била оценяван с по-ниски оценки, защото не е притежавала такива умения или че е имала проблеми при работата си компютър. Следва да се отбележи, че заеманата от Л. К. длъжност не е свързана с информационните технологии, дигиталната обработка на данни, поддържането на компютърни мрежи и т.н., за да могат от него да се изискват никакви специални дигитални компетентности и компютърни умения, които да се удостоверят с предоставяне на документ. Понастоящем всеки служител притежава базисни умения в областта на компютрите, като при възникнали трудности, той може да потърси съдействие от съответния специалист по информационни технологии, каквито без съмнение има назначени в БАБХ.

Видно от направените оценки на служителя през периода от 22.06.2020г. до момента на прекратяване на служебното му правоотношение не е констатирано Л. К. да не е изпълнявал служебните си задължения успешно, напротив изпълнението на същите е определяно във формуляр за годишна оценка с период на оценяване: 01.01.2020г. -31.12.2020г. като на служителя

е отбелязана оценка „изключително изпълнение“ на длъжността и „изпълнението надвишава изискванията“. Видно от формуляри за годишна оценка с период на оценяване: 01.01.2021г. -31.12.2021г.; 01.01.2022г. -31.12.2022г.; 01.01.2023г. -31.12.2023г.; 01.01.2024г. -31.12.2024г. и 01.01.2025г. -31.12.2025г. на служителя е посочена оценка „изпълнението надвишава изискванията“.

В настоящия спор не се констатира обективна невъзможност държавния служител да изпълнява служебните си задължения, породена от причини, за настъпването, на която нито една от страните по правоотношението не е съдействала повече или по-малко.

Настоящият съдебен състав намира, че въпреки изричното указание, дадено на ответника с определението за насрочване да делото, че в негова тежест е да представи доказателства на наличието на законовите предпоставки за издаването на оспорения акт, ответникът не е изпълнил това свое задължение. Последното е в пряка връзка с тежестта на доказването в административния процес, съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК - административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му.

За пълнота на изложението съдът следва да се произнесе и по направеното с жалбата възражение относно неспазването на закрилата по чл. 333, ал.1, т.3 от КТ при издаването на оспорения акт.

От представените медицински документи и представеното Експертно решение на ТЕЛК при МБАЛ „К. К.“ I С. № 00338/071 от 11.05.2026г., постановено в следствие на обжалван от работодателя болничен лист №Е 20260142940/20.04.2026 г. от УМБАЛ „Царица Йоанна- ИСУЛ“ ЕАД, е видно, че с него болничния лист е потвърден, като в Експертната решение на ТЕЛК е упомената диагноза на Л. П. К. „алиментарен маразъм“ с посочено общо заболяване: алиментарен маразъм, Е10,9 Инсулинозависим захарен диабет.

Настоящият съдебен състав не споделя възраженията от страна на жалбоподателя, че не е спазено изискването за предварителна закрила при уволнение по чл. 333 вр. чл. 328, ал. 1, т. 5 КТ, предвид заболяването на жалбоподателя.

Чл. 328, ал. 1, т. 5 от КТ предвижда, че работодателят може да уволни само с предварително разрешение на инспекцията по труда за всеки отделен случай. В случая, обаче основанието за прекратяване на служебното правоотношение с жалбоподателя е чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСЛ -поради обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3 ЗДСл и в този смисъл посочената закрила е неприложима, тъй като основанието по чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСЛ съответства на чл. 328, ал. 1, т. 12 КТ - при обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор, а не на чл. 328, ал.1, т. 5 от КТ. В този смисъл е съдебната практика- Решение № 13765 от 26.10.2011 г. на ВАС по адм. д. № 13871/2010 г, Решение № 12677 от 13.12.2021 г. на ВАС по адм. д. № 8148/2021, Решение № 3969 от 14.04.2025 г. на ВАС по адм. д. № 1813/2025 г., поради което съдът приема, че в случая няма допуснато нарушение.

Такава закрила не следва и от цитираното в жалбата решение от 09.03.2017г. по дело С-406/2015 на Съда на Европейския съюз /СЕС/, съгласно което в хипотезата, при която член 7, параграф 2 от Директива 2000/78, в светлината на Конвенцията на ООН за правата на хората с увреждания и във връзка с основния принцип на равно третиране, не допуска правна уредба на държава членка като разглежданата по главното производство, задължението да се спази правото на Европейския съюз изисква приложното поле на националните правила за закрила на лица с определено увреждане работещи по трудово правоотношение, да се разшири за да се ползват от тези правила за закрила и държавните служители със същото увреждане. Разгледаният от СЕС случай касае служители с

определено увреждане, с което работодателят/органът по назначаването изначално е запознат, а не се отнася до закрила поради инцидентно възникнала временна неработоспособност поради общо заболяване, каквато е налице в настоящия случай.

От всичко изложено по-горе се налага изводът, че по делото не се сочат и не са налични доказателства, че по отношение на жалбоподателя К. е налице обективна невъзможност да изпълнява служебните си задължения по заеманата от него длъжност като държавен служител, поради наличието на специфично изискване, предвидено в нормативни актове, за заемане на съответната длъжност. Поставеното изискване с длъжностната характеристика не е довело до обективна невъзможност служителят да изпълнява функциите, задачите и дейността си, очертани в длъжностната характеристика и Устройствения правилник на БАБХ, т. к. са преодолими и зависят от волята на страните по служебното правоотношение. Ето защо не е налице нова фактическа обстановка, по силата на която и извън волята на страните служителят да е поставен в обективна невъзможност да изпълнява служебните функции и задачи, предвид факта, че дълги години преди прекратяването на служебното му правоотношение е заемал процесната длъжност.

В случая посочените от органа по назначаване фактически основания за издаване на заповедта не обосновават извод за наличие на обективна невъзможност служителя Л. К. да изпълнява служебните си задължения като Директор на дирекция „Контрол на храните“ в ЦУ на БАБХ с ранг I-ри старши, поради нова фактическа обстановка, независеща от волята на двете страни в правоотношението. Доказателства в тази насока не се представиха от ответника и не се откриват в представените и приети по делото документи.

От изложеното по-горе, съдът намира, че съществено е нарушено правото на защита на оспорващия при издаване на оспорения адм. акт. Административния орган не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая. Както сам е възразил с жалбата оспорващия, при поискване е можело да представи документ за дигитални компетентности. „Изключителното изпълнение“ дадено като оценка през предходните години категорично сочи за неоснователност на мотивите в оспорения административен акт.

Изложеното мотивира съда да приеме, че по делото не е установена, нито една от изброените предпоставки, наличието, на които би дало възможност на органа по назначаването да прекрати едностранно служебното правоотношение на държавния служител Л. К. на посоченото в процесната заповед основание.

Горните разсъждения обосновават извода, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, но при несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

По отношение на направените разноси, оспорващият, чрез пълномощника си е поискал такива, поради което съдът дължи присъждането им. Съдът намира, че следва да присъди сумата, съобразно представен списък в общ размер на 1000 евро, представляваща платено адвокатско възнаграждение в размер на 1000 евро, за която са представени доказателства за реалното ѝ изплащане.

Така мотивиран от изложеното, Административен съд София - град, I отделение, 87-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № СОС -013/20.04.2026г. на Изпълнителния директор на Българска агенция по безопасност на храните (БАБХ), издадена на основание чл.107, ал.1, т.5 от Закона за държавния служител (ЗДСл), с която е прекратено служебното правоотношение на Л. П. К. с ЕГН [ЕГН] на длъжност Директор на дирекция „Контрол на храните“ при ЦУ на БАБХ, с ранг I-ви старши,

номер по ред на КДА:44, длъжностно ниво по КДА:5, наименование на длъжностното ниво: ръководно ниво:5А, код на длъжността 1213 7008 0044, считано от датата на връчване на заповедта.

ОСЪЖДА Българска Агенция за Безопасност на Храните, да заплати на Л. П. К., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], сумата от 1000 (хиляда) евро разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщението му пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: